

JAKAB LEVELE

1-2.

Jakab úgy mutatja be magát, mint Isten és Jézus Krisztus szolgáját. Ezt a titulust az apostolok többsége előszeretettel viselte, mivel teljes mértékben lemondtak saját jogaikról és életüket Istennek és Jézus Krisztus uralmának vetették alá úgy, hogy kizárólag az Úr szolgálatának éltek.

Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak (rab)szolgája

A rabszolgának nem volt tulajdonjoga, mindene az ura tulajdonában volt. Élete egyetlen célt szolgált, mégpedig urának szolgálatát.

üdvözetét küldi a szórványban élő tizenkét törzsnek.

Nem a tíz elveszett törzsnek ír, mert nem voltak elveszve. Jakab levele valószínűleg az egyik legkorábbi levél, még Jeruzsálem Titusz általi elpusztítása előtt íródott, és megelőzi Pál apostol leveleit. Egyesek azt állítják, hogy Jakab azért írta ezt a levelet, hogy ellensúlyozza Pál tanításait a kegyelemből történő megváltásról. Ez nem így van, mert Jakab levelét korábbi írta.

Teljes örömnél tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek,

Állandóan kísértésekkel kell szembenéznünk, ezek az életünk részét képezik. Minden kísértés esetén egy döntést kell meghoznunk arról, hogy testben vagy lélekben akarunk-e eljárni. Kísértésnek nevezhetünk minden olyan helyzetet, amely testi reakciót válthat ki belőlünk.

A kísértések különböző formái különböző irányból támadhatnak. A mai világban autóvezetés közben igen nagy a kísértés arra, hogy a test szerint reagáljunk. Nemrég Koreában jártunk, és megfigyelhettük, hogy az ottani emberek mennyire előzékenyek és kedvesek. Nagy szeretettel bántak velünk, de amikor autóba ültek, teljesen megváltoztak. A lelki fejlődésem tetemes része a szülői utcákon való autózás alatt ment végbe - megtanultam igazán imádkozni. A kísértés másik klasszikus példája a vagyon, mivel valamit mindig birtokolni akarunk, és sokszor negatív testi kísértésbe esünk, mert nem kívánt dolgok történhetnek kedvenc vagyontárgyainkkal. A másokkal való kapcsolatomból fakadó kísértések szintén nagy lehetőséget adnak arra, hogy a test szerint reagáljak ahelyett, hogy lelki reakcióm lenne.

Jakab azt mondja, hogy teljes örömnél tartásunk, ha kísértésbe esünk: furcsán hangzik, mert nem nagyon szeretjük, ha próbára tesznek minket. Inkább kedvünkre való, ha minden símán megy, senki sem keresztezi utunkat - de az élet nem ilyen. Az élet tele van csalódással, mert mindig lesznek olyanok, akik szembeszállnak veled vagy idegesítenek téged, és adódnak kellelmetlen helyzetek is.

Nem irányíthatom úgy az életemet, ahogy akarom. Ha mégis ezt tenném, akkor elkényeztetetté és romlottá válnék, mert azt követelném, hogy mindenki nekem engedelmessé legyen, az én kényemnek-kedvemnek feleljen meg, és rendelje alá magát nekem. Az életben azonban ez nem így történik.

A növekedésem és fejlődésem érdekében a kísértés, a megpróbáltatás szükséges része az életnek, mert próbára teszi és bizonyítja a hitünket. Azt mondom, hogy hiszel Istenben: nem nagy dolog, mert az ördög is hiszi, hogy van Isten. Bizonyítsd be a hitedet!

A hit bizonyítása nem Isten érdekében történik, mert Ő mindig tudja rólad az igazat. A minap valaki azt mondta, hogy „attól félek, hogy Isten csalódott bennem.” De Isten sohasem csalódik, mert Ő mindig mindent tud. Te csalódtál saját magadban, mert nem tudtad, hogy így fogsz reagálni. Azért csalódunk önmagunkban, mert azt hisszük, hogy a valóságosnál előbbre járunk a fejlődésben.

„Azt hittem, hogy ezen már túl vagyok. Azt hittem, hogy legyőztem ezt a területet.” De aztán jön egy szituáció amikor megpróbáltatással nézek szembe és nem felelek meg a saját elvárásaimnak: „Miért tettem ezt, miért mondtam azt?” Nem kell ítélet alatt éreznem magam, hogy Istennek csalódást okoztam, mert Ő mindvégig tudott az egészről. Nekem viszont szükségem volt arra, hogy megtudjam milyen is vagyok, és Isten a történeteket azért engedte meg, hogy én is rájöhessek erre.

tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.

Ó, mekkora szükségünk van erre a jellemvonásra. Oly gyakran ebben bukunk el, és gyakran a bibliai személyiségek is ebbe a hibába estek: nem várták meg Istent. Elbuktak a hitük próbatételén. Ábrahám, annak ellenére, hogy Izsák esetében a tesztje szenzációsan sikerül, mégis Ismáel születésénél elbukott. Amikor Isten megígérte, hogy fiút ad neki, akkor nem volt elég türelmes. Sára így szólt hozzá: „Ugyan Ábrahám, ez nem fog menni. Menj be a szolgálólányomhoz, és legyen tőle gyereked. Aztán ha a gyerek megszületik, akkor magamhoz veszem, és olyan lesz, mintha az enyém lenne.” Elbuktak, mert nem várták meg Isten munkáját.

Ha Ábrahámhoz hasonlóan mi sem várjuk ki Isten lépését, akkor összekuszáljuk a dolgokat, és saját magunknak fogunk bonyodalmakat okozni.

Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.

Isten munkájának lényege, hogy ne úgy reagáljunk az élet csalódásaira, mint a kisgyerekek. Hagyjuk már abba a hisztit Isten előtt, anélkül, hogy dobbantanánk a lábunkkal dühünkben, és elmenekülnénk, miközben azt mondjuk Neki, hogy „többé nem is állok szóba Veled!” Felnőtté kell válnunk, tökéletessé, minden fogyatkozás nélkül.

Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.

Milyen nagyszerű ígéret ez. Hányszor és hányszor mentem már így Istenhez, hogy nem tudom, hogy mit kell tennem. Oly sok dolog van az életben, amelyek esetében fogalmam sincs, hogy mi lenne a jó választás. Hiányzik a bölcsességem ezekhez a dolgokhoz, és olyan jó, hogy Istentől kérhetek bölcsességet is, és készségesen és ingyen megadja ezt, anélkül, hogy szemrehányást tenne érte.

De hittetl kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt.

A háborgó tengeren a hullámokat a szél ide-oda csapkodja, ilyen a kételkedő ember is - stabilitás nélküli.

*Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól,
a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember.*

Az Isten iránti elkötelezettségemnek teljesnek kell lennie. Az Istennek felajánlott életemet nem vehetem vissza. Miután Istentől bölcsességet kértem, nem mehetek többé a saját fejem után. Nem lehet először bölcsességet kérni, és utána pedig eldönteni, hogy követem-e az Ő útmutatását. Nem kérhetem, hogy Isten felfedje előttem az Ő akaratát, hogy ennek fényében eldöntsem, hogy alárendelem-e Neki magam, vagy sem. Végső döntést kell hoznom azzal kapcsolatban, hogy az életemet az Úrnak adom, és hiszek abban, hogy Ő megtartja azt. Amikor a dolgok nem mennek jól, vagy nem egészen értem, hogy mi történik, akkor nem vehetem vissza az irányítást azért, mert nem értem, hogy Isten mit csinál az életemben.

Sajnos ez a hozzáállás nagyon gyakori a köreinkben. Hullámsunk és nem vagyunk semmiben biztosak, ezért inkább visszavesszük az életünket.

*A szegénysorsú testvér dicsekedjék a méltóságával,
a gazdag pedig megalázott voltával, mert elmúlik mindez, mint a mező virága.
Mert felkel a nap nagy hősséggel, és elszáritja a fűvet; a virága lehullik és szépsége elvész. Így sorvad el vállalkozásaiban a gazdag is.*

Jakabnak igen sok mondanivalója van az olyan gazdag emberek számára, akiket a vagyonuk ural. A második fejezetben megfeddi azokat az egyházi embereket, akik megkülönböztetett tisztelettel kezelik a gazdagokat. Itt az első fejezetben olyan tehetős emberek ellen emel szót, akik arra használják a vagyonukat, hogy másokat elnyomjanak. Levelének utolsó fejezetében azt mondja „*Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágta a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.*“

Az első fejezetet pedig így folytatja:

Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát

Milyen nagy dicsőség amikor kiálljuk a kísértés próbáját. Milyen jó látni, hogy nem testi reakcióm volt, nem dühödtem fel, nem mondtam olyan csúnya dolgokat, amelyeket mostanra már megbántam volna. Észrevettétek, hogy milyen rosszul érzitek magatokat, miután elbuktok és átadjátok magatokat a csúnya beszédnek, vagy amikor kiabáltok valakivel? Mennyire utáljátok magatokat, mennyire kényelmetlenül érzitek magatokat az emberek között, mert tudjátok, hogy elnézést kell kérnetek a történetekért? De milyen jó amikor a Lélek szerint reagálunk a nehézségekre! Amikor a megfelelő dolgot tesszük, akkor jól érezzük magunkat, mert tudjuk, hogy az Úr adta az erőt annak véghezviteléhez.

Fontos dolog a próbatétel, mert nagyon be tudjuk csapni önmagunkat. Ebben a fejezetben kétszer is szó lesz az önámításról: ha az Igének csak hallgatói vagytok, nem pedig cselekvői, akkor becsapjátok magatokat; ha azt hiszitek, hogy vallásosak vagytok, de nem tudjátok megfékezni a nyelveteket, akkor csak ámítjátok magatokat, és kegyességeitek értelmetlen.

Azért is fontos a próbatétel, hogy megtudjuk azt, amit Isten tud rólunk, hogy ne gondoljunk többet magunkról, mint amennyi a valóságnak megfelel. Ellenkező esetben becsapjuk magunkat, és álbiztonságban élünk.

Isten azt mondta Izráel gyermekeinek, hogy *„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téved téged, megtudja, mi van a szívedben“*. Nem azért, hogy Isten tudja meg, hogy mi van a szívükben, hanem hogy ők maguk, akik nem tudták azt, megláthassák a szívük mélyén levő dolgokat. *„Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?!“* Gyakran önmagunkat csapjuk be, Pál azt mondja, hogy *„Senki meg ne csálja önmagát!“* A próbatételek a legjobb tanítómesterek önmagunk megismerésére.

...miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.

A Jelenések könyve második fejezetében Jézus a szmirnai gyülekezetnek beszél azokról a próbatételekről, amelyekben részük lesz. *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.“* – mondja nekik. Az örök élet dicsőséges koronája lehet a miénk, amelyet Jézus Krisztusban ígért nekünk az Úr.

Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.

Itt Jakab a kísértést a szónak a valóságos értelmében használja, a kísértés itt a rosszra való késztetést jelenti. Ez nem egy próbatétel, hogy megtudd a valóságot önmagaddal kapcsolatban. Isten senkit sem biztat rossz dolgok cselekvésére, ezt a Sátán szokta megtenni. A Sátán csábította Évát is a rosszra.

Amikor ötezer ember követte Jézust egy pusztába, már este volt. Jézus azt mondta Fülöpnek, hogy menjen be a városba és vegyen kenyeret a sokaságnak. János azt írja erről, hogy Jézus azért mondta ezt neki, *„hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni“*. Itt azonban nem a rosszra csábította, hanem csak próbára tette, hogy vajon testben vagy lélekben fog erre válaszolni.

Amikor kísértésbe esünk, akkor tehát nem mondhatjuk azt, hogy Isten kísért minket: *„Láttam, hogy egy ember elejtette a pénztárcáját és egy csomó pénz volt benne – Isten tényleg megkísértett engem.“* Ez nem kísértés, hanem próbatétel.

Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.

Minden emberben legbelül ott megtalálható a beteljesülés utáni vágy; egy szomjúság, amely csalódást okoz az életben; egy olyan gondolat, hogy az élet több kell, hogy legyen ennél. Jézus erre utalt János evangéliumának 7. fejezetében a nagy ünnepnapon: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!“* A lelki és nem a fizikai szomjúságról beszélt itt Jézus, mert egy hatalmas vágy ég bennünk az értelmes és beteljesült élet után. Viszont a Sátán is tudja ezt és azt javasolja, hogy elérése érdekében nem kell türelemmel kivárnom azt az utat, amit Isten tűzött ki elém. A kísértés mindig magába foglalja azt a gondolatot, hogy azonnali beteljesülésem lehet, ha elfordulok Isten útjáról.

A sátán is pontosan ezzel kísértette Jézust: *„Azért jöttél, hogy megváltsd a világot, hogy visszajuttasd azt Isten királyságába? Isten azért küldött el, hogy keresztre feszítsenek, hogy*

ezáltal megváltsd a világot, de én azt mondom neked, hogy megszabadulhatsz a kereszttől. Nem kell Isten útját követned a keresztre, nem kell fájdalokat kiállnod, *„Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.”*

A kísértés lényege az volt, hogy forduljon el Isten útjától és azonnali beteljesülésben lesz része. Ez az, amit a sátán mindig használ: az azonnali beteljesülés koncepcióját. Különböző emberek számára különböző csábításokat mutogat, de a lényeg az, hogy hagyják el Isten útját.

Évának is azt mondta, hogy az Isten meg akarja tartani magának a jót, de azonnali beteljesülést nyerhet, ha eszik a gyümölcsből. „Isten attól tart, hogy ti is olyan okosak lesztek, mint Ő. Egyél csak belőle, mert ez a gyümölcs a jó és rossz tudását tartalmazza!”

Bennünket is hasonló módon csábít, és azt állítja, hogy nem kell Isten útját követnünk, mert azonnal megkaphatjuk, amire szükségünk van. Mindig tiltott gyümölcsöket kínál, például házasságtöréssel járó kapcsolatokat, azonnali testi kielégülést.

Pál igen érdekes dolgot mondott az efézusiakhoz írt levélben *„Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel.”* Ez első látásra két teljesen ellentétes dolognak tűnik, az alkoholista és a Lélekkel teli ember viszont igencsak hasonlít egymásra. Az az ember aki az alkoholhoz fordul az azonnali beteljesülést keresi: a sátán azt mondja neki, hogy ezáltal elfelejtheti gondjait, boldog lehet és jobban élvezheti az életet, az esze kikapcsol és nem kell többé ezeken a dolgokon gondolkodnia. A Lélekkel teli ember viszont megtapasztalja a beteljesülést, jól érzi magát, nyugodt és békeességben él. Tehát az egyik az alkoholban keresi, a másik pedig a Lélek teljességében meg is találja mindazt amit keresett.

Azután a kívánság megfogánva bűnt szül

A bűn nem egyenlő a kívánsággal, mert mindnyájan tapasztalunk kísértéseket, még Jézust is megkísértette az ördög. A bűn akkor keletkezik, amikor engedünk a testi kísértésnek, és letérünk Isten útjáról a sátán útjára.

a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.

Lelki halálról van itt szó, amely végül testi halált is fog jelenteni.

Ne tévelyegjétek, szeretett testvéreim:

minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.

„Én, az ÚR, nem változtam meg...!” Mit jelent ez? Azt, hogy miattad nem fogja megváltoztatni a törvényt, nem tesz kivételt veled. A sátán nagyon gyakran hazudja azt az embereknek, hogy ez és ez nem rád vonatkozik, te különleges vagy, ez pedig egy kivételes dolog, kihasználhatod a helyzetet. Ez azonban nem így van. Isten nem fogja megváltoztatni a szabályokat senki kedvéért sem.

Az ő akarata szülte minket az igazság igéje által

János evangéliumának első fejezetében azt írja *„akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”* Újjászülettek már? És hogyan? Azért mert úgy döntöttetek, hogy újjászülettek? Nem igazán, mert Isten választott ki benneteket. Jézus azt

mondta, hogy *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon.“* A dicsőséges igazság az, hogy Isten választott ki engem. Ez lenyűgöző a számomra, mert Isten előrelátása alapján választott ki engem, és ezáltal újjászülettem az Ő akaratából, már az elejétől fogva ismerte a történet végét, és ennek alapján választott ki engem.

Az Isten nem lehet olyan buta, hogy veszteseket válasszon, mert ha nektek megadtna a jövőbelátás képessége, ti sem választanátok veszteseket. Gondoljatok bele, hogy mit tudnátok elérni, ha mindent előre tudnátok látni. Pontosan tudnátok, hogy mi lenne ennek vagy annak a döntésnek a következménye, előre tudnátok például a lóverseny eredményét. Ha elmennétek a lóversenyre, akkor vesztes lovakra fogadnátok? Elég ostobaság lenne, nem?

Isten mindent előre látott, és ennek ismeretében engem választott. Ez mit jelent számomra? Azt, hogy győztes vagyok. Nem veszíthetek. Újjászülettem Isten által. Péter az első levelében ezt írja: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Isten és Atyja, aki ... újjászült minket...“* Az újjászületésem azt jelenti, hogy Isten Lelkének munkája által ismét megszülettem lélekben – nem a saját akaratomból.

hogy mintegy első zsengeje legyünk teremtményeinek.

Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.

Amikor tanácsot kér valaki az egyik lekipásztorunktól, akkor ő azzal kezdi, hogy felvilágosítást nyújt azzal kapcsolatban, hogy Isten két fület és csak egy száját adott az embernek. „Gondolkodj el ezen,” – mondja, „ez azt jelenti, hogy Ő azt akarja, hogy kétszer annyit hallgass és figyelj, mint amennyit beszélsz.” Hányszor gondoljuk utólag, hogy bárcsak később szólaltam volna meg, bárcsak csukva tartottam volna a szám. Mennyivel könnyebb lenne az életem! Amikor azonban azonnal beszélni kezdünk, akkor igen gyakran hibázunk, és később „vissza kell szívunk” szavainkat.

Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket.

Tegyük félre a büszkeségünket, a romlott dolgainkat, és hallgassuk Isten Igéjét, mert ezáltal születünk újjá. Az Ige az a mag, amely elültetve új életet eredményez.

Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.

Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát.

Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.

Olyan könnyen tudjuk túlértékelni önmagunkat. A kisunokák őszinteségben verhetetlenek. Belenézek a tükörbe, észreveszem a tökéletlenségeimet, de aztán eltávozom a tükör elől, és elfelejtem, amit láttam. Aztán jön a kisunokám és azt mondja: „Nagypapa, sárgák a fogaid!” Már-már elfelejtettem. „Nagypapa, tele van az arcod ráncokkal!”

Az az ember, aki csak hallgatja az Igét félreismeri önmagát. „Minden héten bibliaórára megyek, Isten Igéjét hallgatom. Ismerem az Igét, sok verset tudok kívülről.” Igen, de cselekszed-e az Igét? Mert ha csak hallgatója vagy és nem cselekvője, akkor becsapod magad, mert azt hiszed,

hogy jobb vagy annál, mint amilyen valójában vagy. Nem ismered be az igazat saját magaddal kapcsolatban.

Pál azt mondja, hogy „nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni“. A zsidók elkövették azt a hibát, hogy azzal büszkélkedtek, hogy az ő birtokukban van Mózes törvénye. Pál rámutatott arra, hogy ez nem elég, meg is kell tartani Mózes törvényét. Jakab pedig itt azt állítja, hogy hiába mondjátok, hogy rendelkezünk Isten Igéjével, az nem elég – az Igét cselekedni kell! A gyakorlatban kell azt alkalmazni, engedelmeskedni kell a parancsolatoknak!

De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.

Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló.

Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.

Erről szól az élet: jót tenni azokkal, akik segítséget szenvednek, kinyújtani feléjük a kezünket – ezt jelenti az Ige cselekvése. Az Igét pozitív tettekké kell alakítani.

Testvéreim, amikor dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók.

Ez nagyon nehéz, mert igen könnyen eshetünk a személyválogatás csapdájába. Úgy gondolom, hogy a társadalmi berendezkedésünk fő alkotóeleme az, hogy egyes embereket nagyobb tiszteletben részesítünk, mint másokat. Legyünk óvatosak, hogy ne essünk ebbe a hibába. Nem lehetünk személyválogatók lennünk, mert Isten sem az.

Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában,

és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”,

nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká?

Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért.

De ti megszégyenítettétek a szegényt. Vajon nem a gazdagok hatalmaskodnak-e rajtatok, nem ők hurcolnak-e titeket törvény elé?

Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, amelyről titeket elneveztek?

Ne tegyetek hát különbséget a gazdag és a szegény között. De legyünk őszinték: sokkal szívesebben állunk meg az út szélén, hogy egy olyan embernek segítsünk kereket cserélni, aki Mercedest vezet, mint egy olyannak, akinek egy Wolksvagen bogara van. Amikor a Mercist meglátjuk, akkor azt gondoljuk, hogy „hamar megállok segíteni, mert hátha a végén majd meg fog ajándékozni valamivel...”

Isten a szegényeket választotta ki arra, hogy hitben gazdagok legyenek, mert Ő teljesen más mértékkel méri a gazdagságot, mint mi. Mi aranyban mérjük, de az arany nem a mennyország mértékegysége. Ott fenn annyit ér, mint az aszfalt, mert az utak aranyból vannak kiöntve.

Isten belenéz az ember szívébe, és látja hitének mélységet, és azt mondja: „Ez egy gazdag ember. Szeret engem és bízik bennem.” Aztán megnézi a nagynevű emberek szívét, akik a világ tetején élnek és azt mondja: „Ó, mekkora szegénység, semmijük sincs.” Nekünk is úgy kell néznünk az emberekre, mint az Isten. Nem kellene valakit csak azért tisztelnünk, mert gazdag, hanem sokkal inkább azzal kellene foglalkoznunk, hogy a szegényeket segítsük.

Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” - helyesen cselekesztek.

Itt bukott el az a gazdag ifjú is, aki Jézustól megkérdezte, hogy „Jó mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” ...*‘Tartsd meg a parancsolatokat.’ Az megkérdezte: ‘Melyeket?’ Jézus így felelt: ‘Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!’ Az ifjú erre ezt mondta: ‘Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?’ Jézus így válaszolt neki: ‘Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.’ Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.“*

Nehéz megtartani a királyi törvényt, ugye? Úgy szeretni a felebarátomat, mint önmagamat – nagyon nehéz, de ez a helyes út.

De ha személyválogatók vagytok, bünt követtek el, és a törvény mint törvénszegőket marasztal el titeket.

Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.

Mert aki ezt mondta: „Ne paráználkodj!” - ezt is mondta: „Ne ölj!” Ha pedig nem paráználkods, de ölsz, megszegted a törvényt.

Úgy beszéljétek, és úgy cselekedjétek, mint akiket a szabadság törvénye ítél meg.

Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot...

Gondolkozzatok csak el ezen egy pillanatig! Jézus mondta, hogy „*Boldogok az irgalmasok, mert irgalmat nyernek.*” Azt is olvashatjuk, hogy amilyen mércével mérünk, olyan mércével mérnek majd nekünk is az ítéletkor: „*Ne ítélj, hogy ne ítéltess.*” Nekem nem tetszik ez a dolog: szeretném, ha nekem egyfajta mértékkel mérnének, és neked pedig egy másikkal. Ha azonban ítélkezni kezdek feletted, akkor az általam használt mérce lesz a saját megítélésem alapja is. Nagyon érdekes, hogy mennyire ki vagyunk akadva, amikor egyes, általunk nem szeretett emberek valami rosszat tesznek, de álljunk csak meg egy pillanatra... Mi van akkor, ha én cselekszem ugyanazt...?

Dávidnak sok gyönyörű felesége volt, és egy napon a palota tetején sétálva meglátott egy fürdőző nőt. Elküldte a szolgáit érte, házasságtörést követett el, majd néhány hét múlva megérkezett az üzenet: „Kedves Dávid. Teherbe estem. Betsabé.” Dávid üzenetet küld a hadsereg parancsnokának, hogy küldje haza a férjét. Uriás hazajön, jelentkezik Dávidnál, és ő hazaküldi a feleségéhez, hogy töltsse vele az éjszakát, de ő nem ment haza, hanem a palota küszöbén aludt. Reggel Dávid magához hívatta, de ő azt mondta, hogy azért nem megy haza a feleségéhez, mert a bajtársai mind harcolnak, és nem lenne tisztességes, ha ezalatt a felesége társaságát élvezné. Dávid leitatatta, mert azt hitte, hogy majd hazatántorog a feleségéhez, de ismét a palota udvarában aludt.

A Biblia azt mondja, hogy aki megpróbálja befedni bűnét, az nem jár sikerrel. Dávid is ezt próbálta tenni, és titkos üzenetet küldött Joábhoz, a hadsereg parancsnokához, hogy Uriást helyezze a harcvonalba, majd amikor nehéz összecsapásokra kerül sor, akkor vonja vissza a sereg többi részét, hogy Uriás elpusztuljon. Joáb ezt meg is tette, és Uriás meghalt a csatában.

Dávid feleségül vette Betsabét, és azt gondolta, hogy ezáltal befedte a bűnét. Közben még jótekonynak is tűnt, mert egy özvegyet vett magához, ami igen tiszteletreméltó tettnek hatott kívülről. A gyermek megszületett, és Dávid azt hitte, hogy senki sem tudta meg az esetet.

Ennek kapcsán Nátán próféta egy történetet mesélt el Dávidnak: *„Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!”* Sok feleséged volt, mégis elvetted a szomszédod feleségét.”

Láthatjátok, hogy ha mi nem vagyunk irgalmasak, akkor irántunk sem fognak irgalmat tanúsítani. Ezért nagyon veszélyes az ítélőbíró szerepét játszani, másokat megítélni. Legyetek óvatosak, mert így azt a mércét fogjátok felállítani, ami alapján titeket fognak megítélni.

...az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.

Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt egyedül a hit?

Sokan egymással ellentétbe állítják Jakab és Pál tanításait, de én ezzel nem értek egyet. Pál azt tanítja, hogy az üdvösség egyedül a hitből van: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”* Jakab viszont azt kérdezi, hogy üdvözítheti-e az embert egyedül a hit? A válasz az, hogy igen, az igaz hit üdvözíthet, de bizonyosodj meg arról, hogy igaz hited van-e, mert az igazi hit cselekedetekben nyilvánul meg. Más szóval, ha csak állítod azt, hogy hited van, az még semmire sem elég. Ha hiszel valamiben, akkor az életedet is annak fényében kell élned. Az életed az, ami a hitedről tanúbizonyságot tesz.

Ha azt állítod, hogy hiszel Istenben, és Ő uralkodik az életedben, akkor ebből az is következik, hogy a tetteidben megnyilvánuló dolgok mindezt bizonyítani is tudják. Ha azt állítod, hogy van hited, de nem látható ez egyetlen cselekedetedből sem, akkor csak önmagadat csapod be.

Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjetek el békeusséggel, melegedjete meg, és lakjatek jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az?

Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.

Viszont mondhatja valaki azt is: Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet.

A hittel kapcsolatos kijelentésem kevés - a szavakat tetteknek kell követniük. Az igaz, hogy a cselekedetek önmagukban nem üdvözíthetnek, viszont bizonyíthatják, hogy valóban hiszek. Ha viszont nincsenek tettek a kijelentéseim nyomában, akkor a hitem nem megváltó hit. A szó önmagában nem elég.

Sokan elkövetik azt a hibát, hogy miután elmondják a bűnösök imáját hazamennek, és ugyanúgy élnek mint azelőtt. „Elmondtam a bűnösök imáját, most már meg vagyok váltva.” Nem, nem, az az ima nem fog megváltani téged. A Jézus Krisztusba vetett élő hitünknek gyakorlati változásokat kell hoznia az életünkben. Ennek bizonyítékai pedig a cselekedeteinkben nyilvánulnak meg, amelyeknek összhangban kell lenniük azzal, amit kijelentünk a hitünkkel kapcsolatban.

Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek.

Hiszed, hogy Isten létezik? Nem nagy ügy. Ki nem hiszi ezt, néhány ostobát kivéve? Az a tény, hogy hiszel Isten létezésében még csak egy dolgot bizonyít: nem vagy ostoba. De az ördögök is hisznek ebben, ez tehát önmagában nem üdvözíthet. A megszállott emberben lévő démon is azt mondta Jézusnak, hogy „*Tudom, ki vagy, az Isten Szentje!*” Ha tehát te azt mondd, hogy Jézus Isten Szentje, az még nem nagy ügy. Alárendelted-e neki az életedet? Az Ő akaratát cselekszed? Az Ő törvényeit tartod meg?

Azok, akik mindig az Úrról beszélnek, nem fognak attól a mennyországba kerülni: „Az Úr, az Úr...” – mondják, de a beszéd nem jó semmire. Jézus azt mondta „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.*” Jakab is ugyanerről beszél.

Ha én azt állítom, hogy egy bombát rejtettek el ebben a teremben, és két perc múlva robbani fog, és közben halálos nyugalommal közlöm veletek: „Egy hatalmas bomba két perc múlva robbani fog, és az egész épületet darabokra fogja szaggatni. Szörnyű, hogy az emberek ilyen dolgokat meg tudnak tenni. Miért akarnak minket megölni?...” Közben pedig egyre telik az idő, de nem fogjátok elhinni amit mondok, mert azt látjátok, hogy a cselekedeteim nem támasztják alá azt, amit mondok. Ha viszont elkiáltom magam: „Meneküljetez mindnyájan, mert a bomba két perc múlva felrobban!” és közben rohanok kifelé – sokkal inkább készek lesztek elhinni, hogy legalábbis én hiszek abban, amit mondok nektek, mert a tetteim összhangban vannak a szavaimmal.

Ugyanez igaz arra is, ha azt mondd, hogy hiszel Istenben és Jézus Krisztusban. A tetteid is alátámasztják ezt? A cselekedeteid is azt árulják el, hogy Jézus Krisztus ura az életednek? Ne csak mondd, ne hagyatkozz csupán a gyönyörű szavakra – hadd lássuk a tetteket is.

Akarod-e hát tudni, te ostoba ember, hogy a hit cselekedetek nélkül meddő?

Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát, Izsákot felajánlotta az oltáron?

Ábrahám tette alátámasztotta a hitét. Hitt Istenben és abban, hogy Izsákon keresztül Isten egy népet fog támasztani, mert megígérte neki. Azáltal, hogy Izsákot felajánlotta áldozatként, azt bizonyította, hogy erősen hisz Isten szavában. Azt is elhitte, hogy ha kell, Isten még a halálból is fel fogja támasztani Izsákot azért, hogy megtartsa az ígéretét.

Látod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite.

Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának neveztetett”.

Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által.

S ugyanígy a parázna Ráháb is, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket?

Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.

A halott hit senkit sem menthet meg, csak az élő Úrba vetett élő hit tart meg. Ez az élő hit az életem cselekedeteiben nyilvánul meg, amelyeknek a kijelentéseimmel harmóniában kell lenniük. A cselekedetek teszik élővé a hitet. Vizsgáljuk meg önmagunkat, hogy megtudjuk, valóban igaz hitünk van-e?

Atyám, segíts, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem cselekvői is legyünk: hogy hitünk az életünk hozzáállásában és annak tetteiben is megnyilvánuljon. Uram segíts, hogy ne csapjuk be önmagunkat!